

му се страхували да не е глухонѣмъ. Едва въ началото на четвъртата година, за голѣма радостъ на домашнитѣ, малкия Пѣйо, започва да изговаря нѣкои думи. Не обичалъ много да скита, както другитѣ деца и цѣль день стоялъ при майка си седналъ у полата ѝ, захласнатъ въ приказнитѣ, които тя му разказвала за »страшнитѣ турци и бѣлгарскитѣ комити«. Когато, въ много рѣдки случаи, излизалъ при махленскитѣ деца, той стоялъ настрана отъ игритѣ имъ и нѣкакъ унесено—замисленъ съсредоточавалъ погледъ въ далечината, като въпреки молбитѣ да вземе участие, отказвалъ, или най-после се съгласявалъ да приеме избора за тѣхенъ царь или войвода, сѣдалъ по срѣдата на високъ камъкъ, и пакъ се унасялъ въ своитѣ кой знае какви детски размишления.

Обичалъ извънредно много своята майка, проявявалъ голѣмо състрадание и чувствителность, а впечатлителността му се проявявала рѣзко и достигала до болезненость.

Първоначалното и прогимн. образование Пѣйо получава въ Чирпанъ, като много силенъ и примеренъ ученикъ, известенъ между своитѣ съученици съ хубаво декламиране и сполучливо играната отъ него роля »Стефанъ Караджа« въ представената пиеска отъ ученическата труппа. Освенъ това той обърналъ още тогава вниманието на учителя си по Бѣлгарски езикъ съ отличното изработване на зададенитѣ свободни съчинения.

Завършилъ трети класъ на прогимназията, Пѣйо бива изпратенъ да продължи образованието си въ Пловдивската гимназия. Малко, слабо—прегърбено момче, съ тъмно мургаво лице, голѣми черни искрящи очи и черни буйни коси, прекалено скромненъ въ всѣко отношение, проявявайки интелегентность и познания не по класъ и възраст, той представлявалъ голѣмъ контрастъ на съученицитѣ си. Заелъ се ревностно да изучава руски езикъ, почти всички произведения на тогава известни руски автори минаватъ презъ главата му. Другаритѣ му, ученици отъ горнитѣ класове, надѣхани вече съ идеитѣ на социализма, не сж могли да не окажатъ въздействие върху него и той увлеченъ отъ